ANY XIX 15 CENTIMS NÚM. 963

PAPITU

—No puc anar al teatre. A la meva tia li ha sortit un bony al coll i té febre.
—Vatua el bony de ta tia!

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre . . . . . Ptes. 5'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 31 D'AGOST DE 1927

Disbauxes confidencials

«CHARIVARI»

Els símptomes no poden ésser més engrescadors.

En Sagarra, que fins avui havia estat considerat com el «rei del sucre», s'ha convertit de cop i volta en un argent en viu, en una mena de moviment continu amb ongo i corre adalerat amb una cartera sota el braç com un autèntic home de negocis.

Per altra banda les «Pensions» estan plenes de «girls». Un estol de noies destenyides que s'amaneixen el meló amb mostaça i tiren la cendra del cigar a l'escudella.

Per les cantonades el mot suggestiu «Charivari», cridaner i llampant, us revela el secret de tots aquests fenòmens.

Així com hi ha qui es desafia a pistola, a sabre o a cosses al ventre, en Sugranyes i en Sagarra es desafien a fer revistes. Per sortir triomfants no hi planyen res. Han arribat a l'extrem de comprar les artistes a pes.

Ja no n'hi ha prou amb anunciar «cincuenta bellas señoritas» ni «cien agraciadas tanguistas» per assegurar l'èxit es fa necessari poder anunciar «2,500 quilos de carn» o bé «Dues centes pantorrilles sense os de vint centímetres de diàmetre».

El públic és qui hi guanyarà. Havent-hi competència, les dones magres que semblen les penjarrobes i les mares de família que semblen bots de posar oli es veuran obligades a actuar de coristes del «Liceu» i no podran

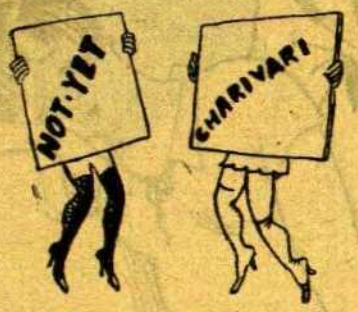

lluir les seves gràcies a la revista.

El «Not-yet» s'arremanga i ofereix tot el que té als ulls àvids de l'espectador revisclat per tal d'ofegar el «Charivari». El «Charivari» per la seva banda no es mostra gaire recatat i va amb les nalges enlaire per tal d'atreure l'atenció del públic.

Nosaltres, com és de suposar, ens trobem en el millor dels mons, convençuts que a fi d'hivern podrem aprovar un curs d'anatomia.

NO ENS QUEIXAREM PER MANCA D'AIGUA

Ja n'hi pot haver de sequia, que els carrers de Barcelona sempre van a dojo. El nostre Ajuntament s'ha proposat convertir Barcelona en una segona Venècia i ho aconseguirà. A tota hora del dia els automòbils regadors, els carros de la bota, els carretonets ruixadors i els homes de les mangueres reguen sense repòs inundant d'aigua els carrers desempedrats que resten convertits en xipolls. Els homes ens veiem obligats a caminar a saltirons com pardals aixelats procurant no capbuçar-nos en els clots plens d'aigua mentre les dones i els capellans amb les faldilles arremangades van passant la maroma pels adoquins sobresortints i fent equilibris van fent la seva via evitant els esquitxos. Tard o d'hora, però, tots fem la mateixa fi i anem a parar sota el doll d'una manguera.

Si Noè tornés, estem convençuts que tornaria amb l'Arca. Si l'altra vegada per quaranta dies i quaranta nits ja es va embarcar, què no faria ara que l'aigua corre a tota hora durant els 365 dies de l'any?

Seria un bell espectacle contemplar l'arca al mig de la Plaça de Catalunya, amb un parell de regidors, un parell de cobradors del tramvia, un parell de xofers, un parell de radio-escuchas... tancats i barrats per tal de salvar-los del naufragi.

I mentrestant, nosaltres a baix saltant els dolls de les mangueres i ficant-nos a les porteries

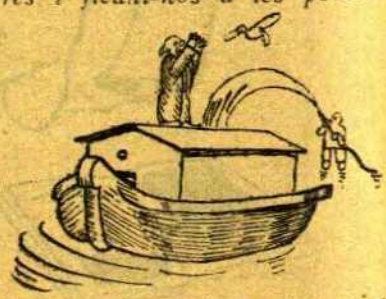

per esquivar els autos ruixadors...

Es allò que deia aquell: Per divagar no hi ha còm l'estiu i no saber què fer.

GUNDEMARO RECOLONS

ELS LLADRES

(CONTE D'ARKADY AVERCHENKO)

Trobant-me de visita a casa dels Krasavin, entregat a l'inestroncable plaer de fer petar la xerrada, va entrar la minyona i em digué:

—El demanen al telèfon.

La vaig esguardar astorat.

—A mi? No pot ésser. No he dit a ningú que venia aquí.

—De totes maneres... al telèfon demanen per vostè.

Arrònçant les espatlles vaig seguir la minyona al rebedor, on estava installat el telèfon.

Vaig despenjar l'auricular i, ple de curiositat, vaig preguntar:

—Amb qui parlo?

—Amb en Xebakov. Escolta: ens trobem al cabaret «Alhambra». Només hi manques tu. Vina de seguida.

Vaig respondre:

—No puc. He d'acabar un treball urgent. Com és que, no havent-hi ningú a casa meva, has sabut que em trobava aquí? Qui t'ho ha dit?

—Bé estàs prou alegre. Acabo de telefonar a casa teva i m'han dit que eres a casa els Krasavin.

—O jo m'he tornat boig, o el que està alegre ets tu. El meu pis està tancat amb clau i la clau la tinc jo a la butxaca. No sé qui et pot haver contestat!

—No sé qui era. Una veu mascle desconeguda ha dit: «Deu ésser a casa els Krasavin.» El que m'ha parlat es veu que no tenia gaires ganes d'allargar la conversa, perquè tot seguit ha penjat l'auricular. Jo he suposat que devia ésser algun parent teu.

—Noi, em deixes parat! Me'n vaig corrents a casa. D'aquí vint minuts sabré de què es tracta.

—Però, per què esperar tant? — m'interrompé en Xebakov, que, pel que es veia, el misteri començava a interessar-lo.—Telefona a casa teva i sortiràs de dubtes tot seguit.

—Tens raó!

Vaig penjar i despenjar l'auricular ràpidament. Les mans em tremolaven d'impaciència.

—Centre!... 223-20!

—A mi m'agrada el vals, de dia.
—A mi, noia, masurka, de nit.

—Altra vegada? Qui demana? —respongué una veu impacient.

—Es el 223-20?

—Sí, sí, sí! Què vol?

—I vostè, qui és?—vaig cridar furiós i intrigat al mateix temps.

El misteriós interlocutor semblà vacillar.

—L'amo de la casa ha sortit —respongué al cap de poc amb veu insegura.

—Quina nova més fresca! — vaig cridar. — Ja ho sé que ha sortit! Com que l'amo de la casa sóc jo!... Qui és, vostè? Què hi fa aquí?

—Esperi's un moment... No estic sol. Vaig a cridar el meu company... Xitxa, vina. A veure si t'entens amb aquest senyor.

Prop de l'aparell una veu botzinà:

—Quina llauna, Déu meu! Ni et deixen treballar!

I afegí al telèfon:

—Qui és? No fan més que trucar! Què vol, vostè?

—Què hi fan, vostès, al meu pis?—vaig udolar.

—Ah, caram! Vostè és l'amo del pis? No sap pas el que me n'alegro!

—Com!?

—Faria la mercè de dir-me on es troben les claus del seu escriptori? Fa més d'una hora que les cerquem inútilment...

—Però... què diu, ara, vostè?

—Que ens tornem bojos cercant les claus del seu escriptori!

—I per què les volen?

—Per no veure'ns obligats a espanyar els onze calaixos; la qual cosa, a més d'ésser molt molesta, seria una llàstima, perquè l'escriptori és magnífic. Almenys se'n va fer dos cents rubles. Quina necessitat hi ha d'esbotzar un moble així?

A mida que enraonava, amb veu cada vegada més ferma

tranquila el meu interlocutor, jo m'anava acalorant i sortint de fogó.

—Ah, canalles!—vaig cridar. —Heu entrat al meu pis per robar-me? Espereu-me! Ja vinc! No trigarà gaire a caure damunt vostre el pes de la llei!

—Les seves amenaces, senyor, no ens espanten — respongué la mateixa veu, serena i convincent.—Abans que vostè arribés, ens sobraria temps per fugir. No aconseguiria res venint. El millor seria que ens digués on són les claus del seu escriptori.

—Lladres! Poca-vergonyes! Rebenta-pisos! Bergants! Ja fa temps que hauríeu d'haver estat penjats! Però no trigareu a saber què cosa és la forca! Lladregots!

—Quina bestiesa, senyor! No es posi així i sigui raonable!... Nosaltres li parlem tranquilament i sense deixar-nos dominar pels nervis. En lloc d'esbotzar-li l'escriptori rebentant els calaixos, li preguntem on són les claus. Encara hauria d'agrair-nos-ho i no gastar aquestes paraules gruixudes.

—No puc parlar d'altra manera amb poca-vergonyes com vostès.

—Faci el favor de mesurar les seves paraules! No respondrem a les seves injúries, però les castigarem si convé, esbotzant amb un trempa-plomes la tapisseria dels sillons i del sofà i deixarem a bocins l'escriptori i la llibreria.

—Té gràcia!—vaig exclamar amb to conciliador.—Posin-se al meu lloc! Entren al meu pis, m'arruïnen... i encara pretenen que els tracti amb tots els miraments!

—Però si ningú no l'arruïna, home de Déu! Encara que ens emportem quelcom, quina importància pot tenir, això, per vostè? A nosaltres, en canvi, si bé no ens treurà de la pobresa, ens ajudarà a viure.

—Me'n faig càrrec—vaig respondre amb veu un xic commoguda per l'emoció i amb l'intent de commoure'ls a ells.—El que no entenc és quin profit en treuran de fer-me malbé els mobles.

—Cap. Però no podem de cap manera admetre els seus insults.

—Bé; no els insultaré més. Veig que tracto amb persones intelligents i raonables. Es més. Fins reconeç que tenen dret a una indemnització pel treball que els haurà costat ficar-se a casa meva. Hauran hagut de menester alguns dies amb els preparatius, hauran hagut d'estudiar els meus costums, vigilar les meves sortides... etcètera.

—Ja ho crec! No cregui que és tan senzill com la gent es pensa...

—Ho comprenc, amics meus; me'n faig càrrec. El que no m'explico és per què necessiten les claus del meu escriptori.

—Ja ho pot suposar.

—No hi caic...

—Per buscar el diner, caram!

—Ah! Vostès es creuen que el diner es troba en un dels calaixos de l'escriptori?

—Es clar!

—Doncs van completament equivocats!

—Què se'n riu?

—No; els parlo amb el cor a la mà.

—Aleshores, on és el diner?

—He de fer-los avinent que en tinc molt poc i que està admirablement amagat. Diguin-me francament quines són les seves aspiracions.

—Com?

—Què pensen emportar-se'n...

—He encarregat el meu assumpte a en Pau i ha dit que ja m'ho miraria.

del que em pertany? No es podran queixar del meu llenguatge, eh?

—No, senyor, no. En altres termes: vostè vol saber què pensem robar, no és això?

—Ha formulat molt bé el meu pensament.

—Doncs bé; tranquilitzi's. No pensem robar-li gran cosa. Com vostè comprendrà, no podem emportar-nos-en objectes gaire matussers, car ens exposaríem a fer sospitar el porter. Vet ací allò que hem triat: un xic de plata treballada, un abric, una gorra de pell, un despertador, un tallapapers de plata...

—No és de plata—vaig advertir-los amistosament.

—Aleshores, el deixarem. En son lloc ens emportarem la petaca. Es una obra d'art.

—Escoltin, amics meus: comprenc quina és la seva situació i em poso en el seu lloc. Han tingut la sort de poder entrar a casa meva. Suposem que l'empresa acabi feliçment. Suposem que el porter no els veu, o, si els veu, no sospita. I després? Naturalment, portaran els objectes triats a casa meva a qualsevol indecent comprador d'objectes robats que els en donarà una misèria. La conec aquesta mena de genteta! Vostès arrisquen la llibertat i no poques vegades la vida, mentre aquests senyors no arrisquen res i participen del botí quedant-se la part més grossa.

—Es cert—sospirà el meu interlocutor.

—Ja ho crec que és cert! El capital explota el treball!... En realitat, els qui roben, no són vostès, sinó ells. Per ventura són vostès perillosos per la societat? De cap manera! Els qui ho són, són aquests explotadors, aquests vampirs que formen el principal assot de la vida contemporània. Company, estimat amic, li parlo amb tota sinceritat: jo, per vàries raons que no fa el cas anomenar, estimo molt aquests objectes que vostès tenen intenció de portar a vendre. I, què els en donaran? Res! No crec que els en arribin a donar ni cinquanta rubles.

—No has estimat mai de debò, Susagna?
—Els homes no m'han deixat temps.

—Cinquanta! Si ens en donaven vint-i-cinc podríem dir que havíem fet una gran venda.

—Veu? Acabarem entenent-nos, estimats amics. Tinc diner al despatx, no ho nego. Poca coseta: uns cent quinze rubles. Sense les meves indicacions no els trobarien. Si arribem a un acord, els diré on són. Se'n podran emportar cent; els quinze restants els necessito per les despeses urgents. Una vegada tinguin els cent rubles, se n'aniran sense emportar-se'n res més. Els dono paraula d'honor que no els denunciaré a la policia. Tot això ho consideraré com un afer privat, un afer entre companys, a ningú, llevat de nosaltres, no interessa. Accepten?

—Sí; però...

El meu interlocutor semblà dubtar.

—Però... què?

—La plata ja la tenim empaquetada.

—No hi fa res; poden deixar-la empaquetada.

Nova pausa.

—I no tem vostè que ens emportem els diners junt amb els objectes? Tanta confiança li hem inspirat?

—Estic segur que vostès són incapaços de fer això. Vostès no són unes bèsties. I tinc la convicció que en el fons fins són uns excellents persones. I ara els diré on es troba el diner, però a condició que m'han de deixar els quinze rubles. D'acord?

—D'acord. Deixarem els quinze rubles.

—I no s'emportaran els objectes?

—També ho prometem.

—Paraula d'honor?

—Paraula d'honor.

—Molt bé, gràcies. Ara escolti: damunt de l'escriptori hi ha una capsa de sobres blava. En el fons d'aquesta caixa, sota d'un feix de sobres hi ha els

diners. Quatre bitllets de vint-i-cinc rubles i tres de cinc. Confessi que mai se'ls hauria ocorregut cercar-los allí.

—Ho confesso.

—En anar-se'n tingui la bondad d'apagar el llum.

—Estigui tranquil.

—Han entrat per l'escala del servei?

—Doncs, en sortir facin el favor de tancar amb clau, no fos cas que vinguessin lladres!

—Descansi.

—Si troben el porter, diguin-li que han vingut a portar unes proves de la impremta. Així no s'estranyarà en veure'ls. Adéusiau i bona sort!

—Gràcies. On vol que deixem la clau?

—A sota de l'alfombra. El despertador no s'ha pas parat?

—No, senyor.

—Molt bé. Bona nit, amics meus!

* * *

Quan vaig tornar a casa, vaig trobar sobre la taula del menjador un paquet, tres bitllets de cinc rubles i una carta redactada en el següents termes:

«El despertador és a l'alcova. Digui a la minyona que es preocupi més de la roba; el coll de l'abric està tot rossegat de les arnes. No s'oblidi que ha promès no denunciar-nos.—*Gricha* i *Sergi*.»

★ ★ ★

NO N'HI HA PER ALARMAR-SE : :

—Amic Joan, estigues a l'aguait! Convindria que vigilessis la teva filla. No t'he de dir res més. Tu ets pare i ja saps el que et toca fer...

En sentir aquest avís donat per telèfon, per un comunicant desconegut, en Joan, primer llençà un renec, després es pensà que es tractava d'una broma, més tard s'encaparrà i al final decidí fer allò que li deien: estar a l'aguait.

No s'ho podia acabar de creure que l'Agneta, la seva filla de divuit anys, fos lleugera. Impossible! Però, i si fos que algú l'hagués ensibornada?

Aquella nit simulà que, com sempre, se n'anava a la feina—era *sereno* de l'Eixample, — i, fent festa, s'amagà en una habitació fosca de casa seva.

I cap a les onze sentí una clau que obria la porta, uns passos que s'encaminaven pis endins i un petó.

Horror! Així, doncs, era cert? Pobra de la seva mare quan ho sabés! Sort que no en sabia res i la pobra dona dormia confiada.

En Joan decidí obrar enèrgicament i es dirigí a la cambra de la nena. Oí un altre petó. Mirà pel forat del pany...

—Alabat sigui Déu! — exclamà.—Es la meva dona! Ja m'estranyava a mi que fos l'Agneta!...

I satisfet, com si li haguessin tret un pes del damunt, sortí del pis de puntetes i se'n tornà a la feina.

★ ★ ★

L'HOME QUE NO CREIA EN JOCS DE MANS : :

(TRADUCCIÓ)

Em trobava sopant en una taverna, quan vaig sentir que en una taula propera deien:

—Els jocs de mans són coses de bruixes.

—Doncs jo li puc provar que no hi ha tal cosa—li respongueren.

—Que és prestidigitador, vostè?

—No ho sé. Però li jugo cent pessetes que en cinc minuts escassos li descuso i li cuso tots els botons del seu trajo.

—Impossible. No m'hi jugo cent pessetes perquè no les tinc, però, si vol, m'hi jugo tres ampolles de cervesa.

—El senyor Joan ha cedit el títol de marquès al seu fill.
—Es natural, noia, això que un pare dongui títol als seus fills.

Els que així parlaven en la taula del costat de la meva, eren tres: un ros de mirada apagada, un bru d'ulls penetrants que era el que proposava l'aposta, i un tercer, que romania silenciós, limitant-se a fer d'espectador.

Tots els que en aquell moment ens trobàvem a la taverna, vàrem manifestar gran interès pel resultat, i fins el cambrer es deixondí, fenomen que en ell no era habitual.

El bru agafà un ganivet i començà a tallar els botons de l'armilla del ros, collocant-los en un plat a mida que els anava separant.

—Ara els de l'americana... Ara els de les calces... Ja està... N'hi ha més?

—Ja ho crec—va dir el ros sense poder aguantar-se el riure.—Encara manquen els de les botes.

El prestidigitador reprengué la tasca amb febrosa activitat. Quan no restà ni un botó a son lloc i el plat vessava de botons de totes menes, formes i tamanys, s'eixugà la suor i exclamà:

—Esplèndid! Vuitanta sis botons! Vinga agulla i fil tot seguit!

—Ei! — interrompé aleshores un que s'havia encarregat de cronometrar. — No hi ha temps per cosir res! Han passat els cinc minuts. Per tant, ha perdut la aposta!

El prestidigitador llençà dues coses: el ganivet i un renec. Després recobrà la serenitat i digué:

—Està bé; no hi fa res. Mosso! Porti tres ampolles de cervesa i serveixi-les a aquests senyors. Després digui'm el que val, que ho pago jo.

El cambrer complí les ordres; el prestidigitador va pagar el compte i tot seguit es disposà a marxar.

L'altre, amb els ulls fora de les conques, preguntà:

—Però... que se'n va?

—Sí. Me'n vaig a dormir. Estic cansat del tragí de tot el dia i ja no puc més.

—Però... que no em cus els botons?

—Renoi, quin surt! Em creia que era el meu marit.

—Què m'explica a mi dels seus botons! He perdut la juguesca i l'he pagada. Altra cosa no m'ineressa. No és així, senyors? Vaja, bona nit!

El que havia guanyat la juguesca estengué els braços en actitud de prec, però, en fer-ho, les calces li relliscaren fins a terra, mentre el prestidigitador desapareixia.

Pel mòdic preu de tres ampolles de cervesa la broma que havia gastat a l'home que no creia amb els jocs de mans era d'aquelles que no s'obliden mai encara que es visquin molts anys.

* * *

UN ARGUMENT DECISSIU

En Quimet i la Joana s'estimaven.

Però en Quimet no es decidia mai a casar-se.

Tenia pànic a la sogra.

Anem a dir que no li faltava motiu.

La senyora Júlia era de cavalleria.

En canvi, el senyor Manel, el pare de la Joana, estava encantat amb en Quimet.

Cert dia s'entaulà, a casa de la noia, una discussió, perquè la sogra volia que s'acabés el festeig aquell i el senyor Manel l'abonava.

I la cosa va acabar amb crits i plors i tres plats a la misèria.

Fins que la senyora Júlia acabà dient:

—Ja s'ha acabat! Què vols? Casar-te amb aquest ximplet? Casa't, però tingues en compte que mai en la vida trepitjaré les rajoles de casa teva.

En Quimet, l'endemà va demanar la mà de la Joana.

* * *

VET-HO AQUÍ

La Maria cada dia s'engreixava més.

Fins que el seu pare es va adonar que allò no era natural.

I li va dir de tot.

—Mala pell! Desvergonyida! Has deshonrat el meu nom immaculat! Mala peça!... Digues-me, poca-vergonya, el nom del teu seductor.

—No el sé, pare.

—No puc creure-ho. Però si no me'l dius, et mataré. L'obligaré a reparar la seva falta. Digues-me'l!

—No puc, pare. No el sé.

—Encara defenses el depravat que ha abusat de la teva innocència?

—Es que no el conec, pare. Sóc tan curta de vista! Vés a saber qui era!

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I | Director: BUENDIA Y GASSOL | Núm. 1420

La Fiesta Mayor de Vallsuada

ESPATARRANTE
PROGRAMA DE FESTEJOS

La Comisión de festejos de la agrícola y campesina villa de Vallsuada de Abajo, ha engiponado un programa de festejos que es de aquellos de déjame encender.

Aquí lo tienen con todos los ets y uts.

Día primero.—Vigilia del día segundo. Con tal motivo, se regarán las calles un golpe por la mañana y se encenderán los fanales al anochecer.

Día segundo.—A las 4 de la mañana diana por un concertista de acordeón. Se ruega al vecindario que no le endiñe objetos que puedan hacerle xiribecs.

A las ocho. Desayuno en casi bien todas las casas.

A las doce. Solemne tirada de pelota a la olla.

A las 10 de la noche. Banquete engiponado por el Ayuntamiento para celebrar como cale las fiestas.

Día tercero. — Inauguración de una fuente destinada a manar agua cuando la haya.

Tómbola a beneficio de los monaguillos de la Parroquia.

Juegos Florales en el Casino «La Violeta Candorosa», con asistencia de las autoridades y demás atracciones.

Banquete engiponado por el Ayuntamiento, etc., etc.

Día cuarto.—Solemnes funerales en el templo, adornado como cale.

Concurso de charleston a pie cojo.

Banquete engiponado... etc.

Día quinto.—Baile de gala en el Casino de Arriba, si los del de Abajo no tiran piulas para hacer la guitza. Retreta diurna para no gastar luz.

Banquete... etc.

* * *

Gacetillas

Ayer, en un magreo tranviario, le fué afanado el monedero a la joven, sí que también rubia, condesita del M. Según declaración de la paciente, ésta notó que una mano la escorcollaba, pero no dijo ni un mote, creyendo que se trataba de otra cosa.

* * *

El célebre doctor Llacsons, enterado de que un cirujano americano se había operado él mismo la apendicitis, ha querido hacer más y se ha amputado los dos brazos. Reciba nuestras felicitaciones.

* * *

Esta noche celebra Junta el «Círculo de Sexagenarios joviales» para elegir nueva Directiva.

Por la autoridad se han adoptado grandes precauciones.

Para su próxima fiesta mayor, en la que quieren meter la olla grande dentro de la chica, los vecinos de la calle de Perot el Ladrón preparan fiestazas de casa el Ancho. Todo depende de que bajen los francos. (Los Francos son dos hermanos que se dicen así y que están en Granollers por huevos.)

* * *

Ha desocupado una maciza besonada la esposa del distinguido portero de ca la Clemencia, señor Jep.

Padre y madre siguen en buen estado.

* * *

Un cochero de punto encontró dentro de su vehículo una señora deposición. (No nos referimos a ninguna señora de posición, ¿eh?)

Ha dado parte al Juzgado. El resto lo tiró a la claveguera.

* * *

El reputado literato y malabarista Juanito Cuscunillas dará el domingo, a entrada de obscuro, lectura de su poema «El recuerdo del porvenir», en el Ateneo del distrito XII. Al acto han sido invitadas todas las clases sociales, incluso las pasivas.

Dado lo escabroso del tema, no se permitirá la entrada en el local a los menores ambisexuales, ni a los agentes de la autoridad.

* * *

Del capazo filosófico

A ver si saben en qué provincia de España es más cara la vida.

En Albacete.

Sí, hombres. No veis que allí *na-vaja*!

* * *

Tarragona (la provincia, eh?, no juguemos!), en qué se parece a un penal?

En que tiene Reus!

(Perdonen!)

* * *

A ver si enciertan que obrero trabaja de más mal humor?

—Pues... el esmolet.

Siempre está echando chispas cuando trabaja!

* * *

Una mujer casta, en qué se parece a un buen puro?

En que habano!

(Rumíen un chico y caerán.)

* * *

Qué mena de diferencia hay entre un reloj y un globo cautivo?

En que éste, si se le rompe la cuerda, echa a andar, y el reloj se para.

* * *

Cuál es el instrumento más franco?

El clar-i-net.

* * *

Qué diferencia hay entre un orfeón y una mosca?

En que el orfeón tiene enseña y la otra enseña lo que tiene.

* * *

En qué se parece Turquía a un misto?

En que tiene *Bósforo*!!

* * *

Las aguas ferruginosas de San Heraclio de la Piscina

Las virtudes de las aguas de San Heraclio son espeterrantes.

Tienen tanto hierro, que cosa que tocan la ferruginosan en seguida y cuesta un pedo de trabajo desferruginosarla.

Miren si tienen hierro, que el enfermo que las toma seis semanas, al hacer un río saca hilo de hierro.

En el pueblo, cuando quieren hacer un puente, lo hacen de madera y luego lo meten en el río. Sale de hierro.

Si las probáis... veremos lo que pasa.

* * *

Un escandalo hasta alli

Un merdiero de mil demonios hubo ayer en el Casino de Ancianos Artísticos de San Cugat de la Riera.

Se celebraba Junta y que de qué que no hay patacadas. Se dijeron el nombre del cerdo y al presidente le tiraron un gato en la carcanada.

Lo ocurrido es que se quería dejar sentada una proposición y hubo quien quiso que la cuestión quedase en pie.

Y entre si quedaba sentada o en pie, todo dios garló y con un poco más hay setas.

* * *

Anuncios

CAFE LISOSEREM. Los mejores para los recién casados. De venta en todos los kioskos de guardagujas.

* * *

IMPERMEABLES de goma para niños, a 2 pesetas docena. — Tornabons, 24.

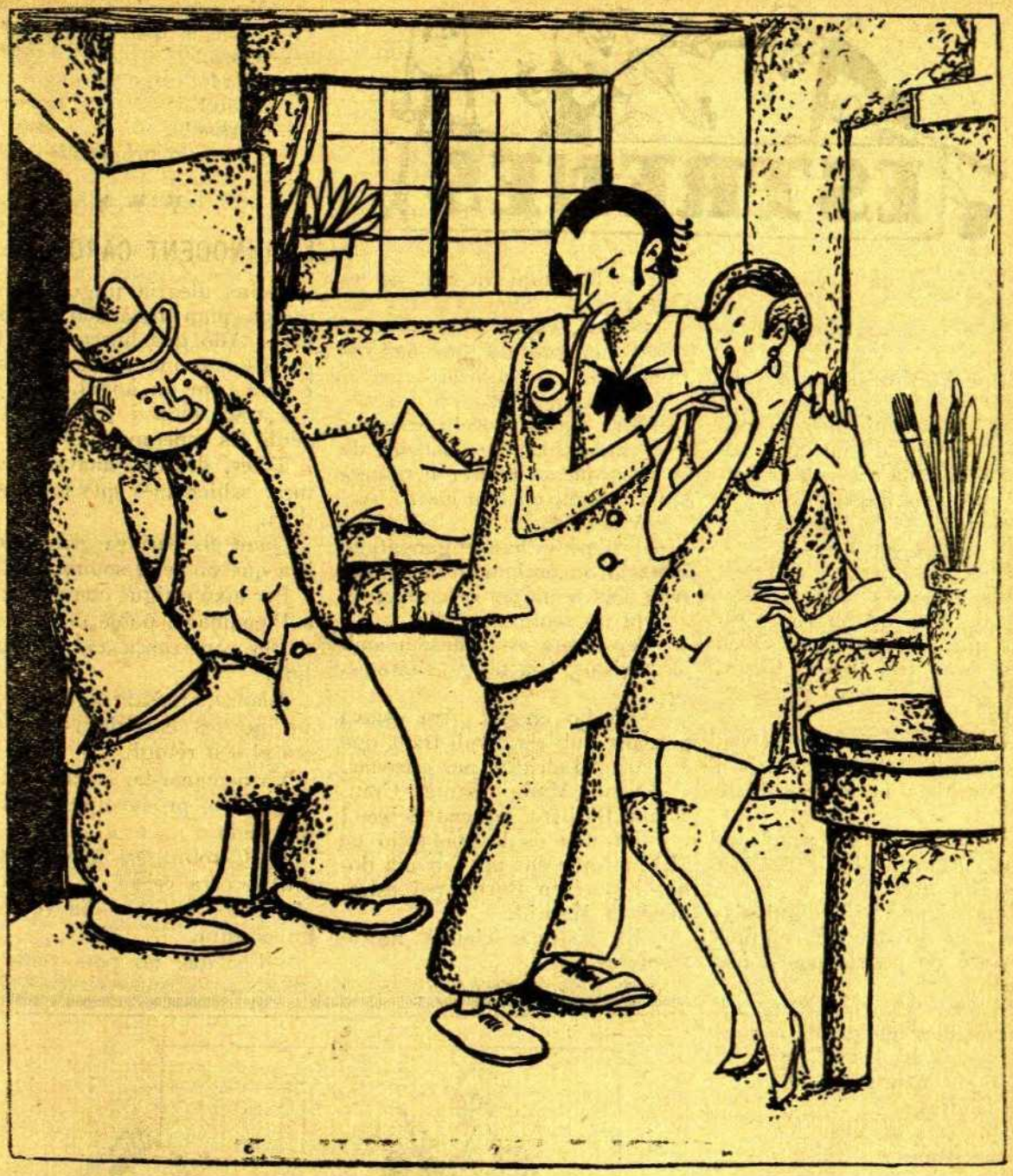

—La meva dona al taller d'un pintor?
—No tothom pot dir que té una esposa model.

CONTE D'ESTIU

El comerciant Salvi i el rendista Bofarull es troben al carrer de Sant Pere. Parlen de política, de dones, es recomanen mútuament el sastre i el barretaire. Seguidament es posen a parlar de l'estiu entrant.

—L'estiu és terrible. Jo el temo perquè ja se sap, en arribar l'estiu comencen a sortir-me granets i tot jo sóc un volcà en erupció.

—Ah! Vostè sofreix de granets? — interroga en Salvi. — Doncs jo puc oferir-li un específic que els fa desaparèixer. Varis dels meus amics el gasten amb èxit. Darrerament el magatzemista Llagostera li va sortir un gra terrible al mig del cap i ja fa tres dies que pren l'específic.

—Li ha desaparegut el gra?

—No; però ja no li resta més que un trosset de cap.

—Altra vegada a ciutat, senyor Pau?

—Altra vegada al peu del canó.

—Que no s'hi estava bé allà dalt?

—La fresca, amic meu, la fresca. Ja havíem d'anar amb samarreta de llana i a les nits dormíem mb dues flassades.

—Caram! Ni la Sibèria!

—Ja ho pot ben dir.

—I els mosquits?

—Els mosquits, més ferrenys que mai. Amb un fibló més esmolat que un ganivet. Es veu que hi estan fets amb la fresca.

—I ha vingut amb ganes de treballar?

—Amb ganes de quedar bé. De l'estrena del «Charivari» i del «Not-Yet» ja me'n cuidaré jo.

—Ah, mano! Vet aquí per què ha vingut. L'olor de la carn fresca l'ha atret.

—Fugi, home! No digui disbarats! Si no que he comprès que vostè no podria pas donar l'abast...

—Li adverteixo que hi ha un pet de maules que donen el cop.

—I són molsudes?

—No els manca res.

—I tendres?

—Com uns anyells.

—I les cames?

—Fetes al torn.

—Tira peixet!

—I no hi han planyut res. Decorat, música, balls, «trucs», apoteosis...

—Això és el de menys... I n'hi deu haver de rosses i de brunes?...

—Fins d'oxigenades n'hi ha.

—Esplèndid! Aquest hivern treballaré de valent.

—El suro, deu voler dir?

—Tot és treballar.

—Mentrestant, la companyia Adrià-Claramunt va fent de les seves.

—Sí, bé, vaja...

—No cregui, no, que fins estrenes i tot.

—Què diu, ara!

—El dijous varen estrenar una traducció, «Les delícies de la llar», que va plaure al respectable i assolí un bon èxit.

—Val més així.

—I si no m'han enganyat, té intenció de prolongar la temporada fins a últims de setembre.

—Ja ho sentirem a dir.

—Vostè ara està pensant amb les revistes, i ja res no l'interessa.

—No ho cregui. Ara estava pensant amb els divuit títols que en *Paco* Madrid té per estrenar.

—Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no ens deixeu!

—La una és la traducció de «El mal que ens pot fer una dona» i la té en Borràs per estrenar-la a Madrid.

—El districte cinquè no té fronteres.

—No, senyor!

—Visca el districte cinquè!

—Visca!

—Apa!

—Adéu!

—Arriba!

—Fins a la pròxima!

* * *

LA INNOCENT CAROLINA

Quina alegria tingué en Recasens quan trobà allò que buscava. Allò que buscava en Recasens era una muller innocent i pura com un àngel.

I rodà món i tractà noies i perdé les esperances.

Totes, des que anaven a costura, sabien més que una llevadora.

Quan els parlava gras, reien; i la que no reia, somreia...

Per això estigué content quan, a Plegamans, poble de la costa, va fer coneixença amb la Carolina.

Blanca, rossa, ingènua, per un no res enrogia i l'església era el seu refugi.

Va demanar-la, la hi van concedir, i el prometatge anà com una seda.

La Carolina era allò que se'n diu de cera verge. A en Quim, el mosso, no el podia veure ni en pintura.

—Per què no pots veure en

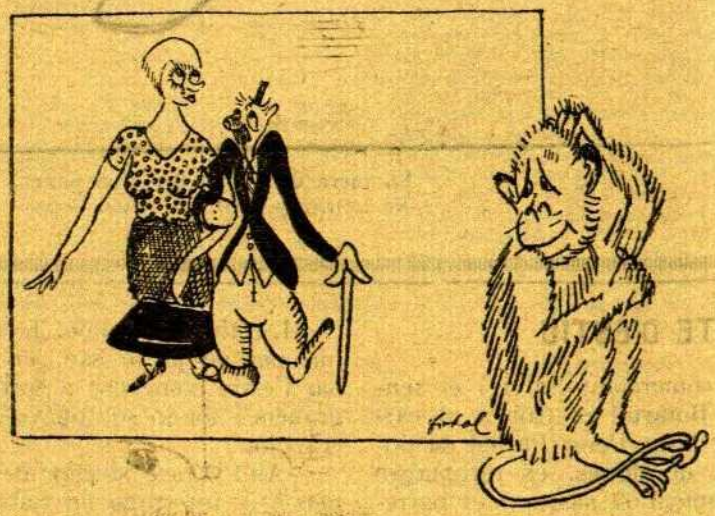

La mona.—Com lueix allò meu!

Quim?—li preguntà un dia en Recasens.

—Perquè és un desvergonyit! —respongué la Carolina enrogint-se tota.

I vingué el dia de la boda. La Carolina—pobre àngel de Déu—tremolava com la bandera del Casino. En Recasens estava a la glòria.

Abans de ficar-se al llit, la innocent criatura digué al seu marit:

—Ara no facis com en Quim, eh?, que no es treu els escapularis...

I en Recasens es desmaià.

★ ★ ★

POCA-SOLTES

A en Geroni en Rabadà
va dir, ple d'indignació:
—Si m'insulta, em donarà
vostè una satisfacció!

* * *

—Vols, volgut amic August,
que *algo* a quatre mans toquem?
—Sí, senyora: amb molt de [gust.
Tanqui el piano i au, anem!

* * *

—Cambrer, escolta: em vols dir
això que aquests toquen què és?
—Amb molt de gust, amic Gres:
el piano i el violí.

CINISME i OBSCURANTISME

LA VERITAT SOBRE HOLLYWOOD : : : :

No segueixo amb la història d'en Valentino perquè no vull posar-vos de malhumor explicant coses tètriques.

Malgrat que jo hagi parlat del malaguanyat Rodolf per desfer solament una llegenda un xic fantàstica, reconec que no és propi del temperament dels amants del cinema el desenterrar records i el fer apologies de personatges que en un temps foren ídols dels miradors de la pantalla.

La vida cinematogràfica dels artistes és tan ràpida com el passar el celluloide per les bovines, i un segueix a l'altre i un de bo és eclipsat per un altre de millor. Per això trobo poc oportú recordar un senyor que, després d'un any d'absència, no es fa sentir la seva falta.

Uns se'n van? Doncs altres en vénen, i en paus...

* * *

Sembla que el plet d'en Charlot i la seva dona ja ha finit.

Com si fos una ironia digna d'en Chaplin, la seva darrera pellícula fou «A la recerca de l'or», i, efectivament, dins de la seva vida, entre els familiars, advocats i notaris que el volten, s'hi nota una desmesurada afició a la recerca de l'or, de l'or que l'humorisme d'un home trist ha fet guanyar.

En Charlot haurà de passar una forta pensió a la seva dona, a la qual ha accedit gustós per tal de veure's lliure d'ella. Sols ha posat com a condició el tenir a prop seu els fills del malaurat matrimoni.

I no segueixo, perquè, explicant tragèdies, quan veuríeu l'humor inesgotable del més gran dels còmics, ploraríeu de pena...

* * *

Certament que per alguns els anys no passen. Ni calamitats, ni vicissituds, ni plaers, ni el dodonar-se la gran vida, no els envelleix.

A aquesta classe d'afortunats mortals pertanyen la Pickford en Fairbanks, pels quals els anys no passen.

La temporada propera veurem d'ell «El gaucho», fent de valent com sempre, i d'ella «La petita venedora», fent de nena, també com sempre.

Ja seria hora, però, que canviessin de gènere, car la crítica té moltes consideracions amb la vellesa, però a la fi també se'n cansa.

UN FOTOGÈNIC

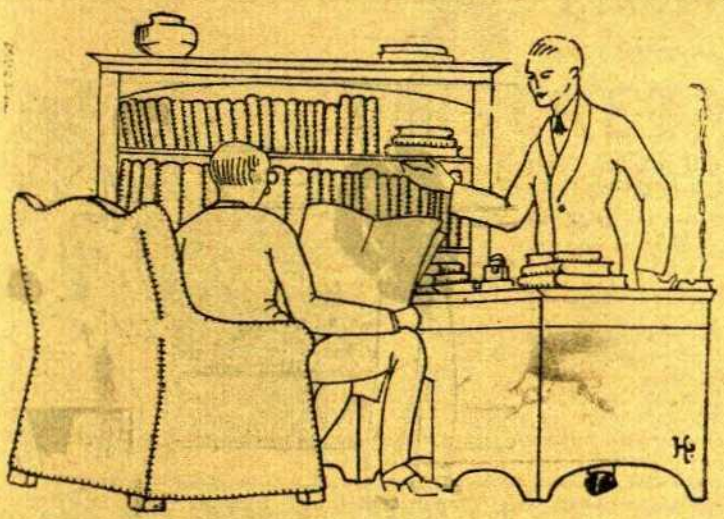

—Jo, quant a relligament de llibres, sempre adopto la tela.
—Doncs jo, francament, prefereixo sempre una bona pell.

—Dolgui's de ma desventura,
que jo he vist altres temps mi- [llors!
—No em parli, faci el favor,
gens de la temperatura.

—Digui'ns on viu!
—235, tercera avinguda, Xicago.

(De *Pêle Mêle*)

—A l'endemà de la borratxera, tot em fa mal.
—Es el vi.
—No. Es la dona.

(De *Pêle Mêle*)

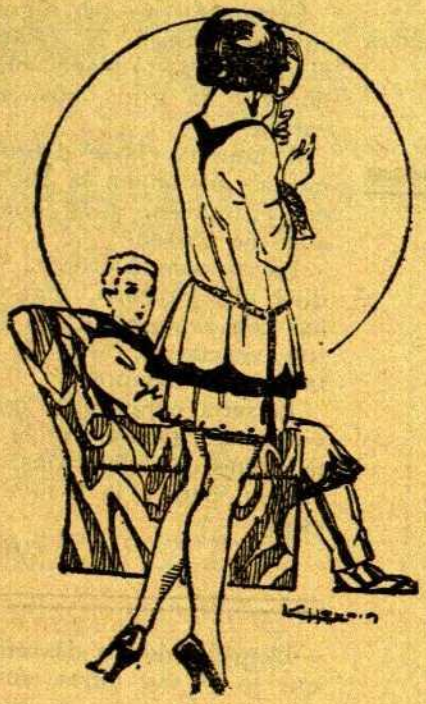

—Aquesta crema em rejoveneix, noi.
—Sí; ja veig que et tornes criatura...

(De *Parisiana*)

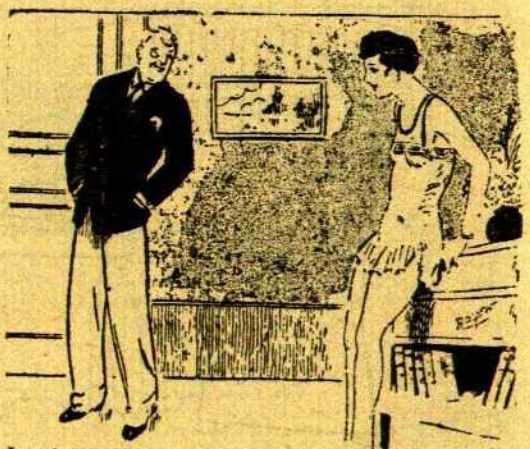

—La dona em creu al Circ.
—Un círcol viciós!

(De *Parisiana*)

A l'Ateneu, en P... sostenia que per als grans homes totes les èpoques són iguals.

—Si Juli César visqués avui, fóra tan famós com ho fou en el seu temps—deia.

A la qual cosa un tranquil li respongué:

—Calcula si ho fóra! Un home de tants cents anys!

En M..... parlava d'una comèdia d'un amic (?).

—Vols anar a veure-la?—deia a un altre company.—Està bé, vés-hi. Però... emporta-te'n un revòlver.

—Per què?

—Es que com que el lloc és tan desert!

En Pl..., viatjant, va encarregar a a la xamosa cambrereta de la fonda de V...:

—A mi m'agrada que em despertin amb un petó.

—Està bé—li respongué la xicota.—Ja ho advertiré al *sereno*.

Diàleg filantròpic:

—I fa molt temps que no teniu feina, bon home?

—Des que va morir la meva mare, senyora.

—I fa molt que és morta?

—Va morir en néixer jo!

Llegim en una revista anglesa:

«L'home, d'aquí 3,000 anys, tindrà un cervell enorme. Hauran desaparegut els ulls, essent reemplaçats per òrgans artificials o per un altre òrgan natural situat en mig del front...»

Es allò tan suat de l'atrofiament dels òrgans.

Però observem que mai ningú no pronostica cap variació en certs òrgans.

Això vol dir que hi ha feina per estona.

Fa pocs dies, el jutge del Tribunal de Sant Francesc ha reconegut que un marit que en la nostra època obligava a sa muller a portar faldilles negres i mitges de cotó negre, no era digne d'aquest nom, i en la seva vista ha concedit el divorci que sol·licitava mis Mabel Walls, esposa d'un viatjant de comerç, que imposava a la seva pobra muller «un codi d'indumentària inhumà».

A aquella vella que no la volia dinyar, li sobrava la raó.

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

A les Planes:

—Jordi! Jordi!

—Què et passa, Elena?

—M'acaba de picar una abella. Què puc fer?

—Posa-li saliva.

—No puc. Ha volat!

En una botiga de confeccions per a bebés, hi llegim el següent rètol:

«Al recién nacido. Vestidos a medida.»

PUCES
Polls
Lladelles
es destrueixen amb
DISCRETAN
Pols inofensiva, radical i positiva
No taca. Res delata el seu us
Venda: SEGALÁ, Rambla de les Flors, 14
GALLARDO, Ronda Sant Antoni, 88 — GELART
Princesa, 7

A Nova York han sortit al carrer alguns models de vestits confeccionats amb un paper especial, que pugui rentar-se i planxar-se. Pels homes casats ha estat ben acceptada la moda, car els vestits resulten a un preu tan econòmic que qualsevol senyor que tingui un sou modest pot permetre's el «luxe» de vestir a quatre o cinc dones.

Es que amb quatre o cinc dones, la feina no és en vestir-les, sinó en despullar-les.

Vist en una torre de Sant Gervasi:

«L.. de X., comadrona. En caso de ausencia dirigirse a la carnicería de enfrente.»

Si que, amigo...

Un amic ens envia el següent rètol copiat d'una carnisseria de París:

«Aux deux andouilles. Durand père et fils.»

Històric, eh?

Llegim i copiem:

«Berlín.—Comunican de Moscú que se ha descubierto en la provincia de Adergaidean (región de Lakatalsk), a unos 300 kilómetros al sur del mar Caspio, una tribu de verdaderas amazonas, de vida curiosa y pintoresca, que se proponen estudiar algunos periodistas y exploradores moscovitas. En esta tribu está invertido el orden natural de las cosas, pues mientras las mujeres salen al campo y pasan el día dedicadas a la caza y a la pesca, los hombres están en sus casas, entregados a las labores domésticas.»

Vet aquí un sistema que aniria molt bé a certs barcelonins.

I a certes barcelonines.

Abans es deia allò que «la dona és un animal d'idees curtes i cabell llarg».

Ara això s'ha hagut de modificar, i es diu que «la dona és un animal d'ungles llargues i cabell curt».

Que és més conforme amb la realitat.

Vist en un carrer del districte cinquè:

«164 habitaciones para dormir 164.»

Això deu ésser un poble!

DEPILATORI BORRELL
L'úpic que treu en un miput el pél fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Venda en perfumeries a 3'50 ptes. pot

Un altre premi gros

SORTEIG 22 D'AGOST DE 1927

50.000 Ptes.

al bitllet número 9897

amb les seves aproximacions anterior i posterior, ultra diverses del centenar, venut a la popular i afortunada

Administració 35

de na Maria Ylla

Rambla del Centro, 26
(enfront Plaça Reial)

A més ha donat en aquest sorteig els premis següents : Núm. 29697 la segona sèrie i la tercera del número 31193.

En aquesta afortunada Administració fou pagat també en el sorteig 12 maig 1927 el SEGON PREMI de 1.500.000 pessetes y el PRIMER PREMI del sorteig de l'11 juny 1927 de 120.000 pessetes.

Tenim gran existència de bitllets per als sorteigs extraordinaris de l'11 d'octubre, Nadal i Ciutat Uuiversitària (17 maig 1928).

Copiem de *El Diluvio* :

«Viuda apta para todo, se ofrece...»

Es aquest l'avantatge que tenen les viudes.

Què me'n diuen d'aquest anunci?

«Un señor, amargado de la vida, trabaría amistad íntima con señora o señorita libre, independiente y no mal parecida.»

Serà perquè la hi desamargui, oi?

Parlant de Singapore, diu l'Oteyza :

«En el barrio chino de esta población pueden visitarse diez o doce establecimientos que son verdaderas casas de fieras...»

En el nostre, també.

TEATRO COMICO
Dirección artística: Manuel Sugrañes
ÉXITO de la revista veraniega NOT-YET
(Pas encore - Todavía no - Encara no)

Correspondència

Camilitu.—El nostre mal no vol soroll, jove. Ens sembla que no pot pas tenir queixa.

Una Musleva.—No, maca, no. Es senzillament poca-solta. Procuri esmolar millor les eines per un altre cop.

Babau.—Aprofitem un «xisto», que és una troballa.

Rei del Cartró.—Aquest cop, Sa Majestat ha fet llufa.

Pepin, el Salao.—Després de rumiar-hi una estona, acordem admetre-ho, però amb certes reserves...

Sipi.—*Vamos,* home! Que es creu que venim de l'hort!

Tres de copes.—Ens agradaria saber d'on ho ha afaitat. Perquè que és afanat no en tenim cap dubte.

Juanitu.—Anirà, passant-hi un xic la llima.

Pep Samalsa.—Amb unes quantes llaunes com la de vostè, ningú no ens evita l'encefalitis «litúrgica».

Roc Ric Ruc.—No anirà ni amb Rubinat.

Nas d'escàndol.—Ho havem apuntat en el nostre carnet. Què es creia! També tenim carnet, nosaltres.

Poli Carpio.—Es més dolent que xocolata amb pebre roig.

Sífide.—Sífide, diu? Ai que em trenco! Si, pel cap més baix, vostè deu ésser cansalader!

Sòmines.—Bé, parlem clars: vostè vol fer brometBa o que els altres en facin? Miri que no és tot u.

Papanates.—Aprofitem una idea. Tot el demés, és brossa.

Rapabarbes.—Psè! El noi de la portera, aquests ninots els fa a l'engròs, a raó de sis cada quart. Calculi.

Un de Lloret.—Ja els arreglarà, ja, el senyor bisbe!

Met gitano.—No ens agrada gens ni gota. Ja veu, doncs, si ho té bé.

Canau.—Home! Tanta por li fan els bous?

Tres filipines.—Si vostès ho són o no, de filipines, no ho sé ni m'interessa. Però que el treball que envia és filipí, no ho dubti! I, està clar, no passa!

Canaletes.—N'aprofitarem un de mansoi. I gràcies.

Tokakuls.—Bé, sí, però què vol que en fem? Ho explicarem al vigilant.

Marau.—No sabem el que vol dir. Dissimuli.

Recó.—Sí, home, sí: l'hem rebut i l'havem tirat al cove. No pateixi més.

Una dida neurastènica.—De primer antuvi, caidi's. Després... no escrigui. I en tercer lloc, faci el que vulgui.

Dos de Lloret.—Ja són dos? Doncs miri: amb el nombre d'autors, la qualitat del treball no ha guanyat res.

Pep Samalsa.—Lì havem canviat el final. Ja veurà com li farà més patxoca...

Ridaura.—Home! Certes coses, que es facin, encara; però dir-les, no.

Iglesitas.—No, home, no; encara hi ha classes.

Un pastanaga. — El seu article «Els morros d'en Janet» ha estat acceptat, però amb tals esmenes, que no el coneixeria. Ja ho sap: li havem fet uns morros nous.

Panoi.—Fugi, home, fugi, que les décimes del *sereno,* comparades amb això de vostè, són flors naturals.

Pascó.—Posi's tranquil i segui.

B. Net.—No va ni amb carruatge.

Un de Lloret.—I ara! Vostè s'ha begut el senderi. Fugi, home!

Carlemany. — N'aprofitarem un parell. Vagi fent si li vaga.

Una nena rossa russa.—Bé, nena, bé. Vostè arribarà a fer filigranes.

Pura, Casta i Virgínia.—I ara, pau! Amb això tan suat ens vénen ara?

La Demon.—No, senyora. Ens fa mal al paladar.

Rei del Cartró.—Bé, sí, ja serà això, ja, però, sap?...

Pauet.—L'arreglarem i farà patxoca. Disposi.

Sòminnes.—No, filla, no. Certes coses, com més es toquen més puden.

Un que la... etc.—Per molts anys, bacó.

Reiet.—Ens ho rumiarem. No es pot córrer massa.

Sis de Sans.—Arri allà, porcs!

Pilar Cilla.—Anirà, *prenda.*

Montblanquenc.—I de la terra d'en Ribé! Endavant, doncs.

Una meuca sentimental.—Miri, nena: cursileries, no.

Pop.—Ens està bé.

Llinar.—No ho entenem gota.

IMP. COSTA : CARRER NOU, 45 - BARCELONA

Prou Preservatius
USANT
PRESERVOL
(pomada)
no hi ha contagi veneri possible
Segalá, Alsina, Salus, etc.

Mil Pessetes

al que presenti CAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÁ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent

Premiades amb Medalla d'or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi : Plaça del Pi, 6; Barcelona

I principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

EXIT grandiós de la **LOTION LADIL**

Pànic remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin

CARRER DE LA UNIÓ 5 FARMACIA

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·ustrat, **3'50** ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Médicos y Boticarios

Curiós llibre de sàtires, epígrames contes, narracions, etc., recollits per

MANUEL GIL DE OTO

De venda a totes les llibreries, al preu de 5 pessetes

Per a passar bones estones, adquiriu el

Libro de sátiras

Epígrames i burles dels millors clàssics

Un tom en rústega, de 256 pàgines

Demaneu-lo a tot arreu, 4 pessetes

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

---

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

---

VIAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CAPSULES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *sycosis, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárias*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y sopioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 6'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para resuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 6'50 PTS. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 11, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalé*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Galart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el **SULFURECO CABELLERO** **RONYA** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 86 Centres d'Específics

---

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

—Diu en Ramon que si no li pagues allò que li deus, se't tirarà al damunt.
—Sí? Doncs no l'hi pago.